

EXPUNERE DE MOTIVE

Colectivizarea agriculturii s-a realizat în România urmărindu-se fidel tiparele staliniste. Spre deosebire de alte țări comuniste, ca Ungaria sau Polonia, în țara noastră, fenomenul a fost mai amplu și mai profund, astfel că și în timp procentul pe care-l reprezenta proprietatea particulară în agricultură a devenit nesemnificativ, aspect apreciat în toate documentele de partid și de stat ca o realizare deosebită a statului comunist.

După proclamarea Republicii Populare Române și naționalizarea principalelor mijloace de producție (11 iunie 1948), statul comunist și-a concentrat atenția asupra agriculturii, stabilind, la Plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român din 3-5 martie 1949, cadrul politic privind colectivizarea agriculturii. Recensământul din anul 1948 consemnase următoarele procente la sate: proletariatul agricol reprezenta 2,5%, țărănimea săracă 57%, țărănimea mijlocașă 34% și chiaburimea 5,5 %. Apărea foarte clar că efortul principal al statului trebuia să se îndrepte înspre țăranii săraci și mijlocași spre a-i convinge să se încadreze în gospodăriile agricole colective. În subsidiar se urmărea scăderea puterii economice a chiaburimii - într-o primă fază - apoi lichidarea ei ca și pătură socială.

Colectivizarea forțată a taranimii (incepand din 1949) a afectat 12.000.000 de tarani.

Cooperativizarea forțată a distrus acumularea multor generații în utilaje și animale de pe lângă fiecare gospodărie țărănească.

Prin acest proces țăranii au fost deposezați de mijloacele de producție.

Din aceste considerente, pentru a asigura celor care au avut de suferit reparatii morale, a fost elaborată prezenta propunere legislativă pe care o supunem Parlamentului spre dezbatere și aprobare.

Inițiatori

Vasile Filip Soporan

Ilie Sârbu

Ioan Munteanu

Mugurel Sârbu

Liviu Timar